

El testimoni oral del Montnegre, en una obra de Rangil síntesi de 18 anys de treball

REDACCIÓ. Sant Celoni Diumenge es va presentar a Sant Celoni el llibre 'Piles i súties. Recull de cultura oral del Montnegre (III)' de Daniel Rangil, el tercer volum dedicat a la cultura oral del Montnegre, recollida per l'autor al llarg de 18 anys i mitjançant les entrevistes a 140 persones vinculades a la serra. Xavier Alfaras va destacar, a la presentació, que la primera part del llibre tracta de les feines de la gent de les masies, especialment a bosc, fins els grans canvis dels anys seixanta. La segona part fa un recorregut pel cicle vital de la gent, i també de les escoles o les comunicacions amb un llenguatge viu i ric, que reflecteix la parla directa dels entrevistats. Aquest volum recull, en aquest sentit, testimonis de Pere Cervera, Josep Oms 'Clapat' i Lluís Ibern 'Peixa'. El llibre s'ha editat amb la col·laboració de l'Ajuntament de Sant Celoni, entre d'altres institucions.

■ Dilluns de Pasqua l'Esplai celebra un ball a la sala gran de l'Ateneu

Sant Celoni. Al marge dels tradicionals balls de saló diumenge i dijous a dos quarts de 6 de la tarda a la sala gran de l'Esplai, que aniran a càrrec d'Isaac Niño i Sílvia respectivament, l'entitat ha decidit convocar-ne una sessió addicional dilluns de Pasqua. Aquesta es farà a les 6 de la tarda, a la sala gran de l'Ateneu, i estarà amenitzada per Escobet Duo. D'altra banda diumenge, també s'oferirà la projecció d'una pel·lícula, a les 5 de la tarda, a la sala polivalent. REDACCIÓ.

ICV acorda amb l'Entesa de Riells treballar per millorar el pas soterrat entre la Batllòria i Riells i Viabrea

Carmen Montes, cap de llista d'ICV, i membres de la candidatura a la taula informativa de la Batllòria (AdBM)

REDACCIÓ. La Batllòria ICV-EUiA-E de Sant Celoni va instal·lar dissabte una parada a la Batllòria com a punt de trobada amb els veïns de la població, a qui va demanar sobre les seves necessitats i problemes. La formació va donar a conèixer, en aquest marc, l'acord amb ICV-EUiA-E Riells Viabrea per millorar el pas soterrat que uneix La Batllòria i Riells Viabrea.

Durant tot el matí la formació va fer enquestes a les persones que es van acostar a la taula d'informació del partit i es va donar a conèixer la candidatura amb què es presentaran a les eleccions del maig.

Aquesta, destaquen, està formada per un grup heterogeni que combina militants històrics i gent d'esquerres que "va lluitar pels drets que ara encara tenim" i membres de comitès d'empresa que "encara lluiten per mantenir aquests drets que no volem que ens retallin, ni els laborals ni els socials".

D'altra banda, la formació compta a la candidatura, va explicar, amb persones de l'esquerra ecologista molt sensibles amb el medi ambient i el desenvolupament sostenible, així com amb gent jove amb voluntat de treballar per definir nous conceptes i fixar perspectives pel futur. "Un grup obert a totes

les persones d'esquerres que vulguin participar-hi", va remarcar ICV, amb una característica que la fa singular, i amb una candidatura que presenta una singularitat al municipi, i és que està encapçalada per dues dones, destaquen, Carmen Montes i Eva Núñez, fet que fins a la data no s'havia produït.

Segons la formació ecosocialista, a la taula informativa es van recollir diverses demandes dels veïns, com la necessitat de disposar d'un servei mèdic de pediatria, incrementar el transport públic de qualitat que ajudi a millorar la comunicació, un casal per joves i fer front a la manca de civisme.

Boada i Otero guanyen el Valeri Serra amb un treball sobre la vall d'Olzinelles

REDACCIÓ. Sant Celoni Martí Boada i Iago Otero van rebre el passat cap de setmana el premi Valeri Serra i Boldú de Cultura Popular de Bellpuig pel seu treball 'El patrimoni socioecològic de la pagesia. L'exemple d'Olzinelles, al massís del Montnegre (serralada Litoral)'. L'obra s'ha elaborat a partir d'entrevistes i documents d'arxiu i relaciona la desaparició de l'ofici de pagès a Olzinelles amb la pèrdua de diversitat biològica de la zona. El premi, creat el 1984, està dotat amb 5.000 euros i té per objectiu distingir els treballs d'investigació relacionats amb la cultura popular catalana. El lliurament de premis es va fer dissabte a la nit a Bellpuig, amb un acte presidit per l'alcalde Ramon Jounou i la directora dels Serveis Territorials de Cultura a Lleida, Carme Vidal.

■ Sant Celoni acull una nova edició de la Processó del Silenci Divendres Sant

Sant Celoni. Divendres Sant, 22 d'abril a les 9 de la nit, torna a sortir pels carrers de Sant Celoni la Processó del Silenci, amb els misteris de Getsemani, la Flagelació, el Cirineu, el Sant Crist, la Dolorosa i el Sant Sepulcre. El recorregut es farà pel carrer Major, la plaça de la Creu, la carretera Vella, el carrer Sant Joan i novament el carrer Major per arribar a la plaça de l'Església. Les torxes per acompanyar la processó es poden adquirir a la parròquia al preu de tres euros. Aquesta ha volgut agrair el suport a l'Ajuntament i les entitats col·laboradores com geganters, diables i Creu Roja. REDACCIÓ.

EN PRIMERA PERSONA FERRAN CATARINEU (fcatarineu@hotmail.com)

Frases fetes

Hi ha frases fetes que són d'ús comú, que tots tenim al cap, fins i tot que hem emprat una o mil vegades. Qui no ha dit per indicar que el que es demana és molt lluny que "està a la quinta forca"? (Se'n diu així perquè era la forca que estava col·locada més lluny d'entre les que hi havia a la Barcelona del segle XIX, situada al Turó de la Trinitat). Personalment, entre d'altres i amb el mateix significat de llunyania, n'hi ha una que, com a mínim, trobo molt original: "allà on Sant Pere va perdre l'esparadanya" que en alguns llocs canvia el "Sant Pere" per Crist o Jesucrist —qüestió de jerarquia—; o qui no ha dit també una altra, molt utilitzada per cert, "això sembla can seixanta" per indicar desordre, frase que prové, sembla, del que hi havia, de desordre, en una fàbrica de teixits situada al carrer de la Riereta de Barcelona, l'amo de la qual, molt donat a muntar tiberis i disbauxes, la tenia tan abandonada i lluia un tal desgavell organitzatiu que la feu famosa,

segons explica en Josep M. Huertas Claveria, que sosté també que el malnom can Seixanta venia per la suma de 18, 20 i 22 que eren els números de les plaques de la façana de la fàbrica. El cas és que de can Seixanta se'n troben per tot Catalunya, des d'una botiga del carrer de Caputxins de Vilanova i La Geltrú que tot ho venia a seixanta cèntims ja que coincidia amb el número de la casa i del desordre en què estava el gènere en venda perquè la clientela el remenava i barrejava i mai estava al seu lloc, o com a Sant Celoni mateix que també se'n coneixia una casa dita amb aquest malnom. És oportú aclarir que utilitzar el número de la casa per crear-ne un àlies era molt freqüent temps enrere: a Sant Celoni, quan la plaça de la Vila encara no tenia numeració pròpia, a la casa que lluia el número 100 del carrer Major en deien "can pixa polit", per allò d' "anar al cent" (al wàter) eufemisme burla que s'aplicava als botiflers (els que lluitaren o

eren partidaris de Felip V, el Borbó). Hi ha altres versions, però aquesta és la que m'explicava el meu pare que era veí i amic del propietari.

La M. Teresa Espinal, membre del Centre de Lingüística Teòrica de la Universitat Autònoma de Barcelona, va publicar el 2004 un diccionari molt interessant, el *Diccionari de Sinònims de Frases Fetes* - en la recollida de les quals col·laborà qui fou la meua professora del curs C de català i que espero, si m'honora llegint els meus articles, sigui prou benèvola a l'hora de valorar el meu català - que en recull *un fotimer, un munt, un grapat...*, i que cal tenir a la pròpia biblioteca per minsina que sigui.

A l'esmentat diccionari, quan es tracta d'assenyalar com n'està de brut un lloc, n'hi trobes un piló de frases fetes: brut com el drap d'una cuina, brut com un picaportes, brut com una barra de galliner

(aquesta també molt utilitzada) o més brut que una guilla, o més brut que un fregall. Però, indicant gran brutícia, no n'hi he trobat una que m'han dit diverses vegades: està com el femer d'en Dou. La primera vegada que ho vaig sentir em va sortir la vena irònica i vaig preguntar on era el femer d'en Dou, i de quin Dou es tractava. És clar que no hi havia cap femer ni era de cap Dou concret, sinó una frase feta, i molt gràfica per cert, doncs, per definició, tots els femers són bruts, siguin o no d'en Dou.

Val a dir que expressions d'ús comú i que tothom entén se'n troben a totes les llengües i dins d'un mateix àmbit lingüístic hi ha diversitat d'ús o de coneixement. Per aquest motiu, possiblement, mai havia sentit a dir que alguna cosa estava més bruta que el femer d'en Dou. Ara que l'he oïda més d'una vegada ja la tinc incorporada al meu diccionari mental. No fos cas que es perdés. No m'ho perdonaria.